

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 598/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Lúboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Petrom Konvičným, advokátom, Rázusova 1, Košice, proti postupu Krajského súdu v Žiline v konaní pod sp. zn. 13CoP/154/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 25. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom krajského súdu, vyslovenia príkazu krajskému súdu konať bez prieťahov, priznania primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania pred ústavným súdom.
2. Sťažovateľ je účastníkom konania vo veci úpravy práv a povinností k maloletým deťom, ktoré je vedené na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. DK-2P/7/2020. Sťažovateľ, argumentujúc existenciou prieťahov v tomto konaní, podal 17. októbra 2024 ústavnú sťažnosť, ktorej čiastočne ústavný súd vyhovel nálezom sp. zn. IV. ÚS 561/2024 z 26. novembra 2024, keď vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu.
3. Konanie začalo 12. septembra 2019 a do dnešného dňa nie je právoplatne skončené. Sťažovateľ poukazuje na to, že okresnému súdu doručil 9. mája 2024 odvolanie proti jeho rozsudku, pričom tento nepostupoval podľa § 377 Civilného sporového poriadku a bezodkladne nepredložil vec odvolaciemu súdu. Po jeho predložení označenému

porušovateľovi krajský súd približne do mesiaca o odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 13CoP/154/2024 z 9. októbra 2024, ktorým rozhodnutie okresného súdu formálne potvrdil bez toho, aby sa zaoberal odvolacími námietkami sťažovateľa (najmä o tom, že okresný súd odignoroval záväzný právny názor krajského súdu vyjadrený v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí). Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie z 20. decembra 2024, ku ktorému zaujala stanovisko aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky s návrhom na zrušenie rozsudku krajského súdu dovolacím súdom.

4. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2CdoR/3/2025 z 30. júla 2025 dovolaniu sťažovateľa čiastočne vyhovel, rozsudok krajského súdu v časti rozhodnutia o výživnom k maloletým deťom zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie (ďalej len „rozhodnutie dovolacieho súdu“). Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na relevantné časti odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu konštatujúceho, že sa odvolací súd riadne nezaoberal odvolacími námietkami sťažovateľa.
5. Sťažovateľ zdôrazňuje, že formálnym rozhodnutím krajský súd neakceptovateľným spôsobom v snahe rýchleho rozhodnutia (v akcente na predchádzajúce konanie o ústavnej sťažnosti sp. zn. IV. ÚS 561/2024) v konečnom dôsledku nezákonne predĺžil konanie vo veci o čas trvania dovolacieho konania, čo je zrejmé z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu konštatujúceho viacero procesných pochybení krajského súdu. K dôvodnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 93/2024.
6. Sťažovateľ zdôrazňuje, že ide o konanie vo veciach maloletých detí s dôrazom na zvýšenú rýchlosť konania, a to aj poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 254/2015 z 22. septembra 2015. Nesprávnym a nezákonným postupom krajského súdu, ktorý sťažovateľ klasifikuje ako neefektívny, došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv a zákazu *denegatio iustitiae*.
7. Sťažovateľ nenamieta len prieťahy vo vzťahu k dobe dovolacieho konania a aktuálne prebiehajúceho odvolacieho konania, ale prieťahy v konaní ako celku, teda neprimeranosť celkovej dĺžky konania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).
9. Podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľa smeruje primárne k prieťahom v postupe krajského súdu, sekundárne k prieťahom v konaní ako celku.
10. Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a jej prílohami v úvode opätovne poznamenáva, že v predchádzajúcom konaní o ústavnej sťažnosti vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 561/2024 nálezom z 26. novembra 2024 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a jeho práva na prejednanie

záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie 500 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom (ďalej len „predchádzajúce rozhodnutie ústavného súdu“).

11. V predchádzajúcom rozhodnutí ústavného súdu boli konštatované prietahy v konaní pod sp. zn. *DK-2P/7/2020*, akcentujúc stav konania zahŕňajúci aj informáciu o vydaní rozsudku krajského súdu z 9. októbra 2024 (pozn. ide o rozhodnutie, ktoré bolo v dovolacom konaní zrušené a vec bola krajskému súdu vrátená na nové konanie a rozhodnutie). V konaní o aktuálnej ústavnej sťažnosti je tak možné z dôvodu prekážky *res iudicata* zaoberať sa len prietahmi po právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia ústavného súdu, ktoré právoplatnosť nadobudlo 16. decembra 2024. Ústavný súd sa tak zamerlal na obdobie po právoplatnosti prvého nálezu ústavného súdu a na priebeh konania ku dňu podania aktuálnej ústavnej sťažnosti a jeho dĺžku.
12. Prihliadnuc na odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu, je nepochybné, že rozhodnutie krajského súdu trpí vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, v dôsledku ktorej bolo zrušené uznesením z 30. júla 2025. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuvádza, kedy mu dané rozhodnutie bolo doručené, nesporným faktom však je, že už 25. septembra (t. j. ani nie dva mesiace po rozhodnutí najvyššieho súdu) doručil ústavnú sťažnosť, ktorou sa opätovne domáha vyslovenia prietahov. Je tak zrejmé, že sťažovateľ nevyčkal na postup krajského súdu po zrušení jeho rozhodnutia a vrátení veci najvyšším súdom, ale v krátkom čase opätovne podáva ústavnú sťažnosť (o uvedenom svedčí aj to, že sťažovateľ si nie je istý spisovou značkou, pod ktorou krajský súd vedie konanie po vrátení veci najvyšším súdom).
13. Zohľadňujúc priebeh napadnutého konania v posudzovanom období (trvajúcom ku dňu podania ústavnej sťažnosti približne 11 mesiacov), ústavný súd uvádza, že v takmer celom rozsahu je dané obdobie tvorené dĺžkou samotného dovolacieho konania. Je toho názoru, že napriek tomu, že ide o konanie vo veci maloletých (aktuálne je predmetom odvolacieho konania výživné k maloletým deťom), od právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia ústavného súdu zohľadňujúceho stav konania ku dňu jeho rozhodnutia (t. j. k 26. novembru 2024) do dňa podania aktuálnej ústavnej sťažnosti neuplynul čas dostatočne dlhý na nové vyslovenie porušenia práv, čím sa opätovné vyslovenie prietahov (tentoraz voči krajskému súdu) ústavnému súdu javí ako predčasné. K poukazu sťažovateľa na obdobné rozhodnutie ústavného súdu v konaní pod sp. zn. III. ÚS 254/2015 je potrebné uviesť, že v danom rozhodnutí išlo o konanie, ktorého predmetom bol výkon rozhodnutia vo veci výchovy maloletých s akcentom na (ne)možnosť budovania citových väzieb maloletého, a nie otázka výživného pre maloleté dieťa tak, ako je tomu v prejednáwanej veci, ktorej význam ústavný súd samozrejme nijakým spôsobom neznižuje, avšak promptnosť rozhodnutia o úprave styku rodiča s maloletým je potrebné (vzhľadom na možnú deštrukciu vzťahov, odcudzenie a následnú sťažnosť alebo až nemožnú možnosť ich obnovenia, pokiaľ styk neprebíha) vnímať citlivejšie.
14. Obdobne tak k poukazu sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu v konaní pod sp. zn. I. ÚS 93/2024 (v ktorom po formálnom rozhodnutí, ktoré bolo v opravnom konaní zrušené, došlo k zbytočnému predĺženiu konania) ústavný súd uvádza, že v danom prípade od

vrátenia veci opravným súdom na nové konanie a rozhodnutie do času podania ústavnej sťažnosti ubehla doba viac ako jeden a pol roka. Hoci v prejednávanom prípade ide o prioritovanú agendu, od rozhodnutia dovolacieho súdu do podania ústavnej sťažnosti uplynuli necelé dva mesiace, čo nesignalizuje potrebu opätovného vyslovenia porušenia sťažovateľom označených práv.

15. K možnému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zbytočnými priesťahmi ústavný súd konštatuje, že (po tom, čo celkovú dĺžku napadnutého konania namietanú sťažovateľom v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti ústavný súd vyhodnotil v prvom náleze ako nedostatočnú pre vyslovenie porušenia tohto základného práva) ani s odstupom času pri posúdení aktuálnej ústavnej sťažnosti (a s prihliadnutím na zostávajúci predmet konania) nemožno dĺžku konania označiť za takú, ktorou by došlo k odmietnutiu spravodlivosti na strane sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 242/07).
16. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd uzatvára, že nesústreďený postup krajského súdu v posudzovanom období nedosahuje ústavnoprávne relevantnú intenzitu znamenajúcu zásah do namietaných práv sťažovateľa, pričom ani celková dĺžka konania nedosahuje intenzitu porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.
17. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby v prípade trvania nečinnosti súdu sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane.
18. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu